

(szino)líra

torzósótár

alsóház

mikor nagy költőnk megdallotha hogy a hazának nincsen háza az érzelgős kamaszfiú ha akkor élne s templomba járna biztos betette volna a bibliába könyörgését mert igazi népakarat nélkül mi a szépség hétköznapjaink iramában a természetbe menekült magányban mint a bölcsesség s a jog uralma ha rozoga szekerek sáros utak száraz kenyérhéjak mögött is felrémlik az igazak kiteljesedő hatalma az elcsigázott lelket kissé még egyben tartva és remegtetve a fakuló pillák görbülő hegyén némi reményt hogy ott feljebb az új dizájnban megoldatlan gondjaikra várnak a laikus testvérek által beszavazottak és majd alsó- vagy felsőházban hoznak türelmes érveket miért érdemes hogy legyen több gyerek s szóródjon szét minden lelki lom mert a bizalom őszi fák lombozatán átszűrődő fénye megnyugvást terít a fővényre ahonnan az eluralkodás kedélye vétetett majd az ember egyszer csak megszűnik mint kisgyerek s nem győz ámulni hogy egész életen át teljesen mindegy milyen rigmusra jár a haza házát ellepik a gengszterek s megtöretve nézi mikor a góg feldereng mint egyetlen törvényszerű aktus s heroikussá lesz a pesszimizmus

alsónadrág

vénségemre kezdett igazán érdekelni a nyelv liúktetése az extrovertált ember fölényesen dobta félre a jelentés árnyalatait mert mindig mondani akart valamit mire felkapja fejét mindenki aki langyos betűtengerekben legelész ha olvas egyáltalán s a vágyait szövögető ifjú kezdetben azt hitte ez is egy versenyfutás ahogy a salakos iskolai udvaron gyanúsán döcögő stopperórájával a tornatanár csalfa helyezéseket koptatott a képzeletbeli dobogóra s már tudott lett ki a tanoda leggyorsabb futója nem leplezve kétes örömét ő hazatére s ha maradt még benne egy rigmusra reménye elszöszögött az innen-onnan felbukkanó kis szavakkal mindig célra tartás körüli naiv alkalmi akarattal hordta kockásfüzetét közeli jeles napokra vagy csak a kislányt szerette volna gyerekes sikereket aratva magához vonzani majd a férfikornak nem éppen látványos majdnem poeta doctusos eleganciája melyben szégyen lett volna azon töprengni kinek milyen a gatyája mikor az alsónadrág fogalma is szűkösen fért be a téli kertbe most pedig az élet buktatóit már majdnem kiheverve a szó közömbös anyag mely jókora késéssel a merengéseimben fönnakad

alsónemű

a nagy világegés után bizonyára rongyos pelenka járta majd a nemiség előtti kis bugyik rájuk még nem is emlékezem a színes karton napozók élménye viszont a lepkékkel teli buja kertből már visszaint ez volt maga a nyár egy tudat előtti tágas impresszionista kép amely a nyiladozó szemek elől eltakarta ha csontokig hatolva jött a tél és a részletek is belevesztek a mozdulatlan vattás kabátba hogy alatta mi tapadhatott csenevész mellemre igaz ruhásboltok híján azt hiába kutatom kamaszkorig kellett nőni míg combtőben bevágó gatyácskák és hatalmas nagymamás bugyogók tűntek föl mosottan a kopott balkonon majd rózsaszín és halványkék színfekvésben feléd párologtak az erotikus vágyak mikor iskolapadok alatt hajladozva rád kacsingató lányka alsóneműik jelezték többé már nincs bocsánat a serdüllő ledobja a közöny álmos iramát ha meg színésznők is jöttek szabadabb filmekből lenge feketében végképp nem volt könnyű átaludni az izzadt éjszakát és idővel már a partnerek is adtak az eleganciára mivel mindennek megvan a maga ára a férfinép hajlamos lett a felszínen maradni nem tudva szemközt mi ebben a hakni

MOLNÁR KRISZTINA RITA

Duruzsol ölemben a csend

*Hallasz?
Észreveszel?
Tudod, hogy én vagyok
a teáskannák forró zümmögése?
A gyufasercenés,
ha mécesst gyújtasz télen kora este?
Mert a sarkokat úgy belepte a homály és az árnyék,
hogy nem biztos, hogy egykönnyen hozzád találnék,
ha nem segítene a csöppke fény.
De így,
öledbe bújok,
s kuporogva hallgatom veled,
hogy múlik minden el –
a szúpercegés, a ketyegés, a két régi jel is
mutatja, és a szív,
ahogy észrevétlen fogynak dobbanásai –*